

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΟΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στόν πόργο του μαρκιόνη Κάβλου-Γαρνίεσ φιλωμένοι ο Φίλιππος της Μάντονας, πρίγκηψ της Γκουλγας, τόν όποιον ο πυροβολήτης πρόκειται να παντρήσ με τήν κόρη του Αύγη. Μά ή Αύγη έχει παντρητή μυστικά πρό τετραετίας με τόν δούκα Φίλιππο τού Νεβέρ, όλο όσον τόν πρίγκηψ της Γκουλγας, με τόν όποιον έχει άποκτήσει καί παιδί. Ο πρίγκηψ της Γκουλγας, ό όποιος τό ζέρει αυτό, έχει ανέβει στόν έμπορό του Παρίσι να συγκεντρώσ τούς καλύτερος σπασιότς της Γαλλίας, γιά να δολοφονήσουν τόν Νεβέρ, γιατί έτσι, έκτός τών άλλων, θα τόν κληρονομήσ, επειδή είνε εδελφός του. "Οα" αυτά όμως τά μβαίνει ο περισημος γιά τήν ώμοροιά του καί τήν άνδρεία του δεκαοκταετής Ιππότης Λαγκαρντέρ, ό όποιος άποφασίζει να σώσ τόν Νεβέρ καί τήν κόρη του. Πραγματι δέ κατορθώνε να πάρη τήν κόρη τού Νεβέρ, κ' έπειτα, έχοντας τήν στην άγκαλιά του, άποκορθε μάς με τόν πατέρα τής τήν έπίθεσι τών υπράδων. Μά ένώ οι δύο ήρωες θριαμβεύουν, άξασα ο πρίγκηψ της Γκουλγας γλυστράει ύπουλα στό σκοτάδι καί δολοφονεί τόν Νεβέρ, βυθίζοντας τό σπαθι του στη ράχη του. Ο Λαγκαρντέρ μένει μόνος, μά κατορθώνει να ξεφυγή από τούς δολοφόνους, παίρνοντας μαζί του καί τήν κόρη τού Νεβέρ. Δεκαεννέα χρόνια περνούν καί ο Γκουλγας, ό όποιος παντρεύτηκε τήν Αύγη μεταβάλλει τό μέγαρό του στο Παρίσι ο' ένα έδος έμπορικού χρηματιστηρίου. Στο διάστημα όμως τών δέκα έννιά χρόνων πού πέρασαν, όλοι οι υπράδοι, πού έλαβαν μέρος στην έπίθεσι έναντίον τού Νεβέρ καί τού Λαγκαρντέρ, βρίσκονται σκοτωμένοι μυστηριώδως, με μία σπαθιά άνδρασι στα μάτια. Έκκενται άπ' αυτούς σκοτώνονται ο Φεάστας κ' ο Σελντεν, πού βρίσκονται νεκροί έξω άπ' τό σπίτι, μέσ' στο ύπαιθρο ο Γκουλγας κρατάει σαν φυλακισμένη, γιά άγνωστο σκοπό, μία άρασιότση "Ι. αναθεσι, τήν υτόνα Κρούζ, καί τήν όποια τήν έπίθεσι πού είχε αναθεσι. Τήν βλεπεί ο Γκουλγας τήν προορίζει γιά να τήν παρουσιάσ στην υτόνα τού ός τήν κόρη τού Νεβέρ καί να έξασφαλίσ έτσι τήν κληρονομιά του. Καί πράγματι, συγκληθεί ένα οικογενειακό συμβούλιο, τό όποιον θα κρίνη σκεπτικώς με τήν κληρονομιά τού Νεβέρ. Στο συμβούλιο αυτό παρουσιάζεται άξασα ή Αύγη, άποφασισμένη να υπερασπιστή με κάθε τρόπο τά δικαιώματα τής κόρης τής. Έκεί μία φωνή, μία μυστηριώδης φωνή, πού τήν άκούει μόναχα αυτή, τής ύπανορεύει τίς άπαντήσεις της κ' ή άπάντησι αυτές είνε τόσο άποστομωτικές. Ώστε ο Γκουλγας χάνει τό πνεύνι, πληροφροείται όμως άξασα ότι ο Λαγκαρντέρ με τήν κόρη τού Νεβέρ κρύβεται ο' ένα σπίτι της όδοσ Σατρ καί στέναι τούς άνθρώπους του ν' απαγάγουσ τήν νέα. Στο σημείο αυτό άρχίζει ή δημοσιοσις τού "Ημερολογίου, τό όποιο ή κόρη τού Νεβέρ διηγείται τά παιδικά της χρόνια κατά τόν Λαγκαρντέρ.

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Τά ίσγνά πρόσωπα τών "Ατσιγγάνων με τά έντονα χαρακτηριστικά, ή φωτιά τά έκανε να φαίνονται κόκκινα, όπως καί τίς προεξόχεις τών γεωγικών θράγγων, ένώ, πιδ πέρα, ή χλωμός άνταύσανε πάνω σ' ύψον, γλυτορούσαν πάνω στο μουσκεμένο χωμα.

Μόλις έβγυκαμε άπ' τό μονοπάτι, ή παρουσία μας έγινε αντιληπτή. Οι "Ατσιγγανοί άμέσως, χωρίς να πάφουν να πίνουν, να κουβεντιάζουν καί να κοσπίζουν γύρω άπ' τή φωτιά, έξασαν δύο προσκόπους πρός τό μέρος μας γιά να μάς κατασκοπεύσουν μυστικά. Η Φλώρα όμως τούς άντελήθη από μακρυά καί μάς τούς έδειξε πού σερονόντουσαν στο νότια. Συνγρόνας έβγαλε μία συθηματική κραυγή κ' οι προσκόποι τών "Ατσιγγάνων στάθηκαν εκεί πού θριακόντουσαν. "Επειτα από μία στιγμή, έβγαλε καί δεύτερη κραυγή κ' άμέσως οι δύο "Ατσιγγανοί έκαναν μεταβολή καί, ξαναγυρίζοντας κοντά στους συντρόφους των, κάθησαν πάλι ήσυχά γύρω άπ' τή φωτιά.

Ήταν μακρυά από μάς άκόμα αυτή ή φωτιά. Γιά μία στιγμή, καθώς κίτταξα πρός τά εκεί, νόμισα πως διέκρινα κάτι μαύρους ίσκιους γύρω άπ' τούς παρδαλοντυμένους "Ατσιγγάνους. Μά φαντάστηκα πως είχα γελαστή καί δεν είπα τίποτε, άφοδ άλλωστε, όσο πλησιάζαμε, δεν διέκρινα πια τίποτε. Μά καλύτερα να με φωτίσει ο Θεός να μιλούσα!...

Είμαστε πια στη μέση της κοιλάδος, όταν ένας μεγαλόσωμος "Ατσιγγανος με πρόσωπο ήλιοψημένο, στυλώθηκε μπροστά στη φωτιά, κρατώντας στα χέρια του ένα μακρότατο ραβδί. Φώναξε σε κάποια "Ανατολική διάλεκτο κάτι πού έ-

μοιάζε με: «Τίς εί;» κ' άμέσως ή Φλώρα τού άπάντησε στην ίδια διάλεκτο. Τότε ο "Ατσιγγανος, άπευθυνόμενος προς έμάς, μάς φώναξε:

—Καλώς ώρίσατε!... Θά σας προσφέρουμε ψωμί κ' άλάτι, άφοδ ή αδελφή μας σας φέρνει εδώ...

Οί "Ατσιγγανοί τής "Ισπανίας καί γενικώς όλες ή σπείρες πού ζουν έκτός νόμου στα διάφορα κράτη της Εύρώπης, έχουν άποκτήσει μία δικαιολογημένη φήμη, σχετικώς με τό ζήτημα τής φιλοετίας. Κι' ο πιο σίμοχαρης ήλοτης σεβεται τόν ξένο του καί σ' ατήν άκόμα τήν "Ιταλία, όπου οι λησται δεν είνε λιουάτρια, άλλα ύανες.

Άφοδ λοιπόν οι "Ατσιγγανοί μάς πρόσφεραν ψωμί κ' άλάτι, δεν έπρεπε να φοβόμαστε τίποτε άπ' αυτούς. Πληρώσαμε λοιπόν χωρίς καμιά δυσπιστία καί μάς έκαναν πράγματι καλή ύποδοχη. Η Φλώρα φίλησε τά πόδια του άρχηγού, τό όποιος έβασε ή πίσια τά χέρια τής πάνω άπ' τό κεφάλι τής. "Επειτα, ό ίδιος ο άρχηγός έβριζε ρακή σε μία σκαλιστή έλιυνη κόψα καί με μεγάλη έπισημότητα τήν έβασε στον "Ερρίκο γιά να πιή. Ο "Ερρίκος, χωρίς να διάσση καθόλου, ήπιε. Μι' άτσιγγιόνα κατόπιν όσιος να χορεύσ, άνεμίζοντας τήν έσάρα τής πάνω άπ' τή φωτιά.

Δέκα λεπτά πέρασαν, όταν έξαφνα άκούστηκε ή φωνή τού "Ερρίκου, στριγγή καί αλλαγμένη.

—"Άθλιο! φώναξε. Τί έχατσε ρίξει μέσα στο ποτό, άπ' τό όποιο μού δώσατε να πιώ!...

Καί βήλασε να σηκωθή. Μά τά πόδια του κλονίστηκαν καί σαριάστηκε θαρώς στο έδαφος. "Ενοιώσα εκείνη τή στιγμή, ότι ή καρδιά μου δεν χτυπούσε πια. Ο "Ερρίκος θριακόνταν κάτω στο χωμα καί πάλευε έναντίον μιας τρομερης νάρκης πού παρέλυε όλα του τά μέλη. Τού κάκου προσπαθούσε να κρατήση άνοιχτά τά θαρεια θέλαρα του.

Οί "Ατσιγγανοί γελούσαν σιωπηλά γύρω από τή φωτιά. Κ' έξασαν, είδα να προβάλλουν από πίσω τους μερικες σκιές. "Ησαν πέντ' έξη άνδρες τυλιγμένοι στους μανδύες τους, τών όποιων τά πρόσωπα κρυβόντουσαν έντελώς κάτω άπ' τούς πλατείς γύρους τών καπέλλων τους.

Αυτοί οι άνθρωποι δεν ήσαν "Ατσιγγανοί.

Τήν ίδια στιγμή, ό "Ερρίκος έπαψε πια να σαλεύη καί, νομίζοντας πως είνε νεκρός, παρακάλεσα τό Θεό με όλη τήν δύναμη της ψυχής μου, να στείλη τό θάνατο καί σε μένα...

Τότε, ένας άπ' τούς μαυδοφόρους πέταξε στον άρχηγό τών "Ατσιγγάνων ένα φοσκωμένο πουγγι καί τού φώναξε:

—Ξεμπεδέψτε τον καί θα πάρετε τά διπλά...

Μά ο άρχηγός τών "Ατσιγγάνων τού άπάντησε:

—Γιά να τόν σκοτώσουμε, πρέπει να περάσουν δώδεκα ώρες καί να τόν μεταφέρουμε σε άπόστασι δώδεκα μιλίων από δω. Δεν μπορούμε να σκοτώσουμε έναν άνθρωπο στο ίδιο μέρος καί τήν ίδια μέρα τής φιλοετίας! "Ετσι όρίζει ο νόμος μας.

—Αυτά είν' άστεία! φώναξε ό μαυδοφόρος. Σκοτώστε τον ή αφήστε μας να τόν σκοτώσουμε έμείς!...

Καί συγχρόνως προχώρησε πρός τόν "Ερρίκο πού κοιτόταν καταγή. Μά ο άρχηγός τών "Ατσιγγάνων πήγε καί στάθηκε μπροστά του, λέ-

"Ένας μεγαλόσωμος "Ατσιγγανος στυλώθηκε μπροστά στη φωτιά!...

